
Na paralympiádě vše skvěle fungovalo. Česká média o ni ale neměla zájem

Na paralympiádě vše skvěle fungovalo. Česká média o ni ale neměla zájem

Na paralympiádu do Londýna jela v první řadě podporovat svého manžela Martina Němce, reprezentanta v hodů diskem a ve vrhu koulí, vedle toho tam však stíhala připravovat i svůj [fotoblog](#) a sbírat materiál pro své [internetové stránky](#) věnované sportu hendikepovaných. PhDr. Alice Němcová Tejkalová, Ph.D., z katedry žurnalistiky FSV UK na hry dostala akreditaci přímo od Mezinárodního paralympijského výboru, jenž ji tak odměnil za její dlouhodobou zpravodajskou práci věnovanou sportu tělesně postižených.

Jaká byla atmosféra na paralympijských sportovištích? Byly stadiony vyprodané?

Atmosféra tam byla skvělá. Na rozdíl od her v Pekingu, kde jsem u diváků a dobrovolníků postrádala spontánnost, případně obeznamenost s tím, na co se vlastně dívají, si Britové paralympiádu neuvěřitelně užívali nejen na sportovištích, ale i na ulicích, v metru, prostě všude, kde vás napadne. Stadiony byly opravdu vyprodané a diváci měli takové znalosti, že by se za ně v České republice nemusel stydět žádný sportovní novinář.

Na olympiádě mezi fanoušky převažovali hlavně Britové, zabalení od hlavy až k patě v Union Jacku. Fandilo tolik Britů i paralympionikům?

Pokud startuje jejich tým nebo sportovec, je to úplně stejné, často ale podporovali stejně vehementně a v jiných národních barvách i sportovce z dalších zemí, kteří jsou jim sympatičtí.

Paralympionik Martin Kovář nepříliš dobře hodnotil publikum na některých sportovních akcích. Mluvil o tom, že někdy se chodí na sporty tělesně postižených diváci koukat jako do „zoologické zahrady“ na lidi bez nohou nebo rukou místo toho, aby je zajímaly sportovní výkony. Jak na vás působili fanoušci v Londýně?

Foto: doc. MgA. Filip Láb, Ph.D.

Já tenhle Martinův příkrý názor nesdílím. Je logické, že jsou lidé zvědaví, jak člověk bez nohou přeplave bazén, je v tom určitá výjimečnost, je to obdivuhodný výkon. Samozřejmě nepopírám, že někteří lidé mohou být spíš senzacechtiví, ale to je fenomén, který provází i sport nepostižených. Diváky už dávno nezajímají jen sportovní výkony, chtějí silné příběhy, zajímavosti... Co mi v Londýně přišlo podstatné, je to, že lidé vědí, na co jdou, co od toho sportu mohou čekat. To dokazuje, že o sport postižených mají opravdu zájem. Jistěže ne všichni, ale podstatná část určitě ano.

Olympiádu návštěvníci velmi chválili kvůli výborné organizaci a práci tisíců usměvavých dobrovolníků, kteří byli divákům i sportovcům stále k dispozici. Vydrželo dobrovolníkům toto nadšení i pro paralympiádu? Jak jste spokojená s organizací her?

Jsem nadšená, kamkoliv jsem přišla, všude mi rádi a ochotně pomohli. Všechno fungovalo jak na drátkách a lidé byli opravdu velmi milí. Například, první den jsem přiletěla tak, že jsem si jen stihla dát věci do hotelu a už jsem jela na finále v boccie, kde soutěžili Češi. Nestihla jsem se stavit v Hlavním tiskovém centru (MPC) a na boccie jsem chtěla na plochu, abych byla blíž a měla dobré fotky. Jenže na to byla potřeba vesta z MPC. A místo aby mi hlavní šéf přes fotografy řekl „máš smůlu“, zvedl telefon a zavolal do MPC, jestli je pravda, že jsem přijela teprve dnes, a může mi dát tu vestu přímo u nich. A oni mu to potvrdili, bylo to vyřízené za deset minut, a ještě si vestu můžu nechat jako suvenýr.

To se s Athénami nebo Pekingem, kde bylo všechno, co se jakkoliv vymykalo standardu, problém, absolutně nedá srovnat.

V porovnání s olympiádou aby člověk v českých médiích hledal informace a zprávy o paralympiádě lupou. Jak hodnotíte práci tuzemských médií vzhledem k londýnské paralympiádě?

Absolutně nedostatečná.

Proč není paralympijský sport pro česká média tak poutavý jako sport lidí bez tělesného postižení? Je to jen český trend, nebo jsou takto přehlíženy sporty hendikepovaných třeba právě i v britských médiích?

V Británii můžete sledovat celodenní paralympijské vysílání. Channel 4 paralympiádu zpracoval naprosto skvěle, her jsou plné i noviny. Je to samozřejmě logické, protože se jedná o hostitelskou zemi, BBC se ale stala mediálním partnerem Mezinárodního paralympijského výboru už před několika lety, ta obeznámenost je tu i proto o dost lepší.

Na druhou stranu, můj kolega novinář a také bývalý sportovec David Howe ve svojí knize The Cultural Politics of the Paralympic Movement popisuje některé věci v britských médiích, které můžeme sledovat i v České republice, tedy zájem především o málo postižené lidi se silnou vazbou na profesionální sport nehendikepovaných, zájem o příběhy „o postižení“, a naproti tomu malý zájem o samotné sportovní výkony. Howe tu knihu napsal v roce 2004 a musím říct, že podle toho, co čtu v novinách letos, se to hodně vyvinulo směrem ke „sportovnosti“. Ne tak v České republice.

A proč není sport tělesně postižených zpracován poutavě? Protože mezi sportovními novináři chybí odborníci, a když něčemu nerozumíte, píšete o tom šablonovitě, tedy ne tak atraktivně, aby to lidé četli. Navíc publikum je stále ještě relativně ostýchavé, pokud jde o lidi s postižením, tak si ho autoři nechtějí odrazovat. Redakce nechtějí z finančních důvodů posílat na paralympiádu své reportéry, a proto jim pak chybí zajímavý materiál, fotky nebo citace, takže to radši netisknou, eventuálně nevysílají. Spojuje se v tom více faktorů dohromady.

Ve své monografii *Ti druzí sportovci. Mediální stereotypizace a rámcování handicapovaných v tisku v letech 1948–2008* se zabýváte mediálním zpracováním sportu tělesně postižených. Ve vztahu k současné paralympiádě – zlepšuje se, zhoršuje, či je stále podobná práce sportovních zpravodajů, kteří informují o paralympiádách?

Od roku 1989 je paralympiáda v Londýně co do kvality – a podle mě, až si to po celých hrách srovnám kvantitativně –, tak i do kvantity zpracování zatím ta vůbec nejhorší.

Alice Němcová Tejkalová: Ti druzí sportovci. Mediální stereotypizace a rámcování handicapovaných v tisku v letech 1948–2008

Kniha představuje komparativní kvalitativní kritickou analýzu diskurzu zabývající se mediální stereotypizací a rámcováním vybraných událostí, v dobovém kontextu významných, ze sportu handicapovaných v letech 1948-2008. Události jsou v každém období sledovány ve čtyřech československých/českých denících. Odborné texty věnující se menšinovým tématům se obvykle zabývají mediálním zobrazením nerovnosti na základě genderu, etnika nebo sexuální orientace. Výzkum je pokusem rozšířit spektrum analyzovaných témat. Základními východisky mu k tomu jsou teorie zabývající se diskurzem, mediální reprezentací sociálních skupin a rámcováním.

[Publikaci můžete zakoupit v Knihkupectví Karolinum.](#)

[Přečtěte si další články o olympijských a paralympijských hrách v Londýně, které pro vás připravila redakce i-Fora.](#)